# FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT ANTONIO TIZZANO

föredraget den 14 juni 2001 [1]

1. Kommissionen yrkar i förevarande mål, som anhängiggjorts med stöd av artikel 226 EG, att domstolen skall fastställa att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/47/EG av den 24 oktober 1995 om tillämpning av standarder för sändning av televisionssignaler (nedan kallat direktivet) [2], genom att inte ha underrättat kommissionen om de lagar, förordningar och andra bestämmelser som är nödvändiga för att följa nämnda direktiv, eller genom att inte ha antagit samtliga dessa bestämmelser.

2. Enligt artikel 9 i direktivet skulle det träda i kraft samma dag som det offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, det vill säga den 23 november 1995. Medlemsstaterna skulle sätta i kraft de lagar, förordningar och andra bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom nio månader efter dagen för dess ikraftträdande, det vill säga senast den 23 augusti 1996, och skulle omedelbart underrätta kommissionen härom (artikel 8).

3. Eftersom kommissionen inte hade fått något meddelande om åtgärder för införlivande av detta direktiv från den nederländska regeringen, trodde den att den sistnämnda ännu inte hade vidtagit några sådana åtgärder och att den således hade åsidosatt sina skyldigheter i detta avseende. Den inledde därför, genom skrivelse av den 16 januari 1997, ett fördragsbrottsförfarande och förelade den nederländska regeringen att inkomma med ett yttrande inom två månader.

4. Den 24 mars 1997 svarade Nederländernas ständiga representation att erforderliga bestämmelser för att följa direktivet höll på att utarbetas av de behöriga nationella myndigheterna.

5. I avsaknad av nya uppgifter riktade kommissionen den 14 oktober 1998 ett motiverat yttrande till den nederländska regeringen och uppmanade den att inom två månader från delgivningen av det motiverade yttrandet vidta de nödvändiga åtgärderna för att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet.

1 — Originalspråk: italienska.
2 — EGT L 281, s. 51.

6. Den nederländska regeringen anförde i skrivelse av den 18 december 1998 att bestämmelserna i artikel 4 b och 4 c första och andra strecksatsen i direktivet hade införlivats genom artikel 8.5 och 8.6 i Telecommunicatiewet (lag om telekommunikation) av den 19 oktober 1998, vilken trädde i kraft den 15 december 1998, medan övriga bestämmelser i direktivet skulle införlivas så snart som det inhemska konstitutionella förfarandet hade avslutats. Den nederländska regeringen meddelade emellertid kommissionen ett år efteråt, genom skrivelse av den 2 november 1999, att lagstiftningsförfarandet ännu pågick.

7. Eftersom kommissionen inte hade erhållit några andra upplysningar från regeringen i fråga, beslutade kommissionen den 9 juni 2000 att väcka förevarande talan.

8. Den nederländska regeringen har inte bestritt det påstådda fördragsbrottet utan har medgivit att artiklarna 2, 3, 4 a, 4 d sista stycket och 5 i direktivet ännu inte har införlivats med nationell rätt. Regeringen har i sina inlagor endast uppgivit att direktivet i sin helhet kommer att vara införlivat med nationell rätt när ett förslag till lag om ändring av Telecommunicatiewet, som godkänts av ministerrådet den 14 juli 2000, har blivit föremål för granskning av Raad van State och således kan överlämnas till parlamentets andra kammare. Svaranderegeringen har därutöver anfört att vissa bestämmelser i direktivet, närmare bestämt artikel 4b och 4 c första och andra strecksatsen, redan har införlivats genom artikel 8.5 och 8.6 i Telecommunicatiewet, att de nationella patenträttsliga och konkurrensrättsliga bestämmelserna står i överensstämmelse med artikel 4 d första och andra strecksatsen och med artikel 4 e i direktivet samt att övriga direktivbestämmelser i praktiken åtföljs i Nederländerna, varför varken konsumenter, TV-nätverksoperatörer eller tillhandahållare av teletjänster åsamkas någon skada till följd av det försenade införlivandet. Regeringen har emellertid medgivit att dessa omständigheter inte befriar staten från skyldigheten att genomföra ett formellt införlivande av direktivet inom den föreskrivna tidsfristen.

9. Det kan således anses klarlagt att Konungariket Nederländerna inte inom den föreskrivna tidsfristen har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att införliva samtliga bestämmelser i direktivet. Det står dessutom klart att denna stat inte heller inom den föreskrivna fristen på ett korrekt sätt har underrättat kommissionen i enlighet med artikel 8 i direktivet.

10. Sedan detta klarlagts vill jag först erinra om domstolens rättspraxis enligt vilken kommissionens fördragsbrottstalan skall bifallas när ett direktiv inte har

införlivats inom den uppställda fristen [3]. Förekomsten av ett fördragsbrott skall i detta sammanhang bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet [4]. Inte heller kan, enligt fast rättspraxis, en medlemsstat åberopa bestämmelser, praxis eller förhållanden i sin interna rättsordning som grund för att underlåta att iaktta skyldigheter och tidsfrister som föreskrivs i ett direktiv. [5]

11. Vad beträffar den nederländska regeringens argument att den nationella rättsordningen redan i praktiken (åtminstone delvis) överensstämmer med direktivet, vill jag anmärka att regeringen själv har medgivit att detta inte kan befria staten från dess skyldighet att genomföra ett formellt införlivande av direktivet inom den föreskrivna tidsfristen. Enligt fast rättspraxis gäller nämligen att "[ä]ven om medlemsstaterna enligt artikel 189 tredje stycket i fördraget är fria att välja form och tillvägagångssätt för att säkerställa direktivets genomförande, inverkar denna frihet emellertid inte på skyldigheten för varje medlemsstat till vilken direktivet är riktat att inom ramen för sin nationella rättsordning vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att direktivet får full verkan i överensstämmelse med det syfte som det eftersträvar". [6] Medlemsstaterna skall för detta ändamål föreskriva en exakt rättslig ram inom det berörda området så att den nationella rättsordningen blir förenlig med bestämmelserna i direktivet, varvid detta skall göras på ett sådant sätt att det inte råder några som helst tvivel eller oklarheter, inte bara om innehållet i de nationella tillämpliga bestämmelserna och om deras förenlighet med direktivet, utan även om dessa bestämmelsers formella giltighet. [7] Eftersom den berörda medlemsstaten således är skyldig "att fullständigt och på ett precist sätt säkerställa att varje direktivs bestämmelser tillämpas", kvarstår överträdelsen så länge medlemsstaten "inte har rättat sig helt efter direktivet" även om de "[nationella] bestämmelserna redan till stor del uppfyller direktivets syften". [8]

12. Slutligen vill jag beträffande den nederländska regeringens påstående, att vissa bestämmelser i direktivet redan har införlivats med den nationella rättsordningen genom Telecommunicatiewet eller andra författningar, anföra följande: Även om detta påstående skulle vara riktigt och även om man skulle bortse från att ett sådant införlivande skulle vara ofullständigt, förändrar detta inte det faktum att kommissionen inte har underrättats om dessa bestämmelser i enlighet med direktivet.

3 — Bland de många domar som meddelats härom kan nämnas de nyligen avkunnade domarna av den 8 mars 2001 i mål C-97/00, kommissionen mot Frankrike (REG 2001, s. I-2053), punkt 10, och av den 15 mars 2001 i mål C-83/00, kommissionen mot Nederländerna (REG 2001, s. I-2351), punkt 11.

4 — Dom av den 18 mars 1999 i mål C-166/97, kommissionen mot Frankrike (REG 1999, s. I-1719), punkt 18.

5 — Se särskilt dom av den 15 juni 2000 i mål C-470/98, kommissionen mot Grekland (REG 2000, s. I-4657) punkt 11, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Nederländerna, punkt 10.

6 — Dom av den 10 april 1984 i mål 14/83, Von Colson och Kamann mot Land Nordrhein-Westfalen (REG 1984, s. 1891; svensk specialutgåva, volym 7, s. 577), punkt 15.

7 — Se exempelvis dom av den 15 mars 1990 i mål C-339/87, kommissionen mot Nederländerna (REG 1990, s. I-851), punkt 25, av den 30 maj 1991 i mål C-59/89, kommissionen mot Tyskland (REG 1991, s. I-2607), punkt 28, och av den 22 april 1999 i mål C-340/96, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1999, s. I-2023), punkt 27.

8 — Se domarna av den 18 mars 1980 i mål 91/79, kommissionen mot Italien (REG 1980, s. 1099), punkt 6, och mål 92/79, kommissionen mot Italien (REG 1980, s. 1115),punkt 6, samt mitt förslag till avgörande föredraget den 23 januari 2001 i mål C-144/99, kommissionen mot Italien (REG 2001, s. I-3541).

## Förslag till avgörande

13. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen

1) fastställer att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/47/EG av den 24 oktober 1995 om tillämpning av standarder för sändning av televisionssignaler, genom att inte ha underrättat kommissionen om de lagar, förordningar och andra bestämmelser som är nödvändiga för att följa nämnda direktiv, eller genom att inte ha antagit samtliga dessa bestämmelser inom den föreskrivna tidsfristen,

2) förpliktar Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.